

Hlavní linka pohádky pro děti i dospělé **Veronika je drak** připomíná **Pyšnou princeznu**; měla by být vlastně o tom, jak „z princezny spratka stala se dáma“. Pohádku uvádí šašek, jenž by měl být jakýmsi průvodcem a vypravěčem; ve hře je otec-král, který na dceru nestačí, a král Vlastimil, který ji přichází napravit v přestrojení za zahradníka; jednoho dne to princezna přežene, je prokleta, promění se v draka se třemi hlavami; Vlastimil draka zabije a osvobodí princeznu duši; ta se vrací napravena do své lidské podoby. Kromě této hlavní linie se objevuje několik vedlejších (např. dračí sekvence na počátku druhé poloviny jako by byla z jiné komedie, a to jak obsahově a žánrově, tak stylově). Hraje se vesměs činoherně, jednotlivé výstupy jsou prokládány písničkami a tu a tam i tanečními vložkami.

Je pozitivní, že soubor našel odvahu vydat se cestou autorského divadla a že má ve svých řadách autora (Vladimíra Procházku) i člověka schopného složit, zaranžovat a nahrát hudbu (Petra Škaroupku). Je patrná přepečlivost věnovaná jak přípravě scénáře (jeho součástí byl např. podrobný výčet scénických změn), tak scéně, kostýmům a rekvizitám. Soubor disponuje slušnou technickou aparaturou (využívá mlhostroj, barevná světla, stroboskop...). Soubor je mezigenerační, jeho členové jsou vesměs výrazné typy s velmi solidní úrovní mluvy i pohybu po jevišti. To vše mluví ve prospěch inscenace.

Problémy inscenace byly zapříčiněny malou divadelní zkušeností, a tak podstatou debaty byly rady, jak se vystříhat základních chyb. Mluvílo se o ošidnosti příliš široké divácké adresy (některé sekvence byly evidentně pro děti, jiné čistě pro dospělé). A tak porota upozorňovala na prospěšnost oponenta vůči autorovi (všechno bylo na jevišti vysloveno, jednotlivé výstupy měly v podstatě stejnou délku a stejnou důležitost, vše plynulo ve velmi podobném tempu); o nutnosti důsledně pracovat s dějovými fakty a srozumitelně je sdělovat; o tom, že co se dá zahrát, není třeba říkat; o tom, jak by mohlo vypadat zdivadelnění některých výstupů (např. indiferentní taneček kytek by se mohl změnit v situaci, v níž Vlastimil v roli zahradníka zachraňuje zahradu) či zvýšení dramatičnosti hudby; o zkratce jako legitimním divadelním prostředku (bylo by dobré aplikovat na druhou inscenaci); o osobě režiséra jako sjednocovateli prostředků, včetně stylu herectví (vedle expresivního šaška se vyskytoval melancholický princ, princezna byla exponována ve scénáři i v hereckém projevu spíše jako lehce rozjívená pubertáčka než jako skutečný spratek) atd.

A protože soubor si je vědom, že je na začátku své divadelní cesty, a porotci jsou si vědomi, že nemají patent na pravdu, proběhlo povídání o inscenaci **Veronika je drak** Blažovských ve velmi příjemné atmosféře. Díky za to – a souboru přeje všechno nejlepší při další práci.

Petra Richter Kohutová